

- 4) Czy art. 31 ust. 3 i ust. 4 CMR upoważnia sąd wezwanego państwa członkowskiego rozpatrującego wniosek o stwierdzenie wykonalności orzeczenia do zbadania, czy sąd państwa pochodzenia miał jurysdykcję w zakresie dotyczącym wydania orzeczenia w sprawie?
- 5) Czy art. 71 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że w przypadku zbiegu regulacji dotyczących zawisłości sporu na podstawie konwencji CMR i na podstawie rozporządzenia nr 44/2001 pierwszeństwo ma regulacja dotycząca zawisłości sporu na podstawie konwencji CMR przed regulacją na podstawie rozporządzenia nr 44/2001?
- 6) Czy stwierdzenie będące w niniejszej sprawie przedmiotem żądania w Niderlandach i odszkodowanie będące przedmiotem żądania w Niemczech stanowią „tę samą przyczynę” w rozumieniu art. 31 ust. 2 CMR?
- (¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 12, s. 1).
- 2) W przypadku, gdy na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź, wedle której pojęcie „tych samych stron” zmierza do sprecyzowania w sposób autonomiczny, właściwy dla rozporządzenia, subiektywnego zakresu skutków orzeczeń pozostających w zbiegu:
- (i) czy wskazane pojęcie, zawarte w art. 34 pkt 3 rozporządzenia nr 44/2001, należy interpretować w odniesieniu do dokonanej przez Trybunał w wyroku z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie C-351/96 Drouot, Rec. s. I-3075 wykładni pojęcia „między tymi samymi stronami” w rozumieniu art. 21 konwencji brukselskiej, obecnie art. 27 rozporządzenia nr 44/2001 oraz
- (ii) czy K-Line, będącą stroną w postępowaniu w Rotterdamie, lecz nie będącą stroną w postępowaniu w Düsseldorfie, należy uznać ze względu na cesję i zlecenie za „tę samą stronę” co Zeuner, będącą stroną w postępowaniu w Düsseldorfie, nie będącą jednak stroną w postępowaniu w Rotterdamie?
- 3) Czy dla zasadnego powołania się na przyczynę odmowy zawartą w art. 34 pkt 3 rozporządzenia nr 44/2001 jest wymagane, aby
- (i) orzeczenie wydane w wezwanym państwie członkowskim stało się prawomocne;
- (ii) orzeczenie wydane w wezwanym państwie członkowskim zapadło przed złożeniem wniosku o stwierdzenie wykonalności lub przed stwierdzeniem wykonalności?

(¹) Dz.U. 2001, L 12, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 3 grudnia 2008 r. — KLG Europe Eersel BV przeciwko Reedereikontor Adolf Zeuner GmbH

(Sprawa C-534/08)

(2009/C 44/54)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: KLG Europe Eersel BV.

Strona pozwana: Reedereikontor Adolf Zeuner GmbH.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie „między tymi samymi stronami” zawarte w art. 34 pkt 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (¹) odnosi się do reguł dotyczących subiektywnego zakresu skutków orzeczeń sądowych danych państw członkowskich, czy też zmierza ono do sprecyzowania w sposób autonomiczny, właściwy dla rozporządzenia, subiektywnego zakresu skutków orzeczeń pozostających w zbiegu?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 4 grudnia 2008 r. — Staatssecretaris van Financiën przeciwko X

(Sprawa C-536/08)

(2009/C 44/55)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Staatssecretaris van Financiën

Strona pozwana: X

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 17 ust. 2 i 3 oraz art. 28b część A ust. 2 szóstej dyrektywy powinny być interpretowane w ten sposób, że w przypadku gdy zgodnie z akapitem pierwszym tego ostatniego przepisu za miejsce wewnątrzspółnotowego nabycia towarów uznaje się miejsce na terytorium państwa członkowskiego, które nadało nabywcy numer identyfikacyjny VAT, pod którym dokonał on takiego nabycia, nabywca ten jest uprawniony do natychmiastowego odliczenia podatku od wartości dodanej należnego od niego w związku z tym w tym państwie członkowskim?

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 24 września 2008 r. w sprawie T-20/03 Kahla/Thüringen Porzellan GmbH, popierana przez Freistaat Thüringen i Republikę Federalną Niemiec, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesione w dniu 3 grudnia 2008 r. przez Kahla/Thüringen Porzellan GmbH

(Sprawa C-537/08 P)

(2009/C 44/56)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Kahla/Thüringen Porzellan GmbH (przedstawiciele: M. Schütte, Rechtsanwalt, S. Zühlke, Rechtsanwältin i P. Werner, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Freistaat Thüringen, Republika Federalna Niemiec, Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącej odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 24 września 2008 r. w sprawie T-20/03 Kahla/Thüringen Porzellan GmbH przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, w zakresie w jakim dotyczy on środków nr 15 i 26 oraz orzeczenia w sprawie kosztów;
- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 2 lit. d) i g) decyzji Komisji 2003/643/WE z dnia 13 maja 2003 r. w sprawie pomocy państwa przyznanej przez Niemcy na rzecz Kahla Porzellan GmbH i Kahla/Thüringen Porzellan GmbH ⁽¹⁾ oraz art. 2 tej decyzji, w zakresie w jakim dotyczy on środków nr 15 i 26, w każdym razie w zakresie w jakim nakazano w nim odzyskanie pomocy przyznanej w drodze środków nr 15 i 26;

- ewentualnie, uchylenie zaskarżonego wyroku w części, w której zostało w nim stwierdzone, że otrzymane subwencje na tworzenie miejsc pracy należy traktować w całości jako korzyść przysporzoną wnoszącej odwołanie i w związku z tym powinny one zostać odzyskane;
- obciążenie drugiej strony postępowania kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem niniejszego odwołania jest wyrok Sądu Pierwszej Instancji, w którym oddalił on skargę wnoszącej odwołanie wniesioną na decyzję Komisji 2003/643/WE z dnia 13 maja 2003 r. w sprawie pomocy państwa przyznanej przez Niemcy na rzecz Kahla Porzellan GmbH i Kahla/Thüringen Porzellan GmbH, w zakresie w jakim decyzja ta dotyczy pomocy finansowej przyznanej Kahla/Thüringen Porzellan GmbH.

Wnosząca odwołanie opiera swoje odwołanie na dwóch głównych zarzutach i na jednym pomocniczym zarzucie. Jej zdaniem wyrok zapadł z naruszeniem prawa wspólnotowego, gdyż opiera się on na błędnym zastosowaniu fundamentalnych zasad pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań. Na wypadek gdyby Trybunał nie przychylił się do argumentacji przedstawionej w odwołaniu, wnosząca odwołanie podnosi, że w każdym razie niektóre stwierdzenia poczynione w wyroku stanowią naruszenie art. 87 ust. 1 WE.

Jeśli chodzi o pierwszy zarzut odwołania, Sąd naruszył zasadę pewności prawa, orzekając w wyroku, iż zatwierdzone przez Komisję uregulowanie w sprawie programu na rzecz inwestycji dla małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) zawierało od początku ograniczenie odnoszące się do przedsiębiorstw przeżywających trudności oraz że zatwierdzone przez Komisję uregulowanie dotyczące § 249h Arbeitsförderungsgesetz (AFG, ustawy o wspieraniu zatrudnienia) zawierało od początku wyłączenie z zakresu jego zastosowania w odniesieniu do prywatnych przedsiębiorstw.

Jeśli chodzi o drugi zarzut odwołania, Sąd naruszył zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań, twierdząc, iż brak wyraźnych ograniczeń w decyzjach Komisji w sprawie zatwierdzenia programu na rzecz inwestycji dla MŚP bądź w sprawie uznania, że § 249h AFG nie ma charakteru pomocy — w ich wersji opublikowanej w Dzienniku Urzędowym lub dostępnej publicznie w inny sposób — nie może to prowadzić do powstania po stronie skarżącej uzasadnionych oczekiwań co do zgodności z prawem środków i w związku z tym można wymagać od skarżącej, by na podstawie publicznie dostępnych dokumentów dowiedziała się, czy pomoc jest zgodna z prawem.

Wreszcie jeśli chodzi o trzeci, pomocniczy zarzut odwołania, Sąd naruszył art. 87 WE, stwierdzając — bez przeprowadzenia oceny oszczędności rzeczywiście uzyskanych przez skarżącą — że na podstawie spornego środka otrzymała ona korzyść w rozumieniu prawa w dziedzinie pomocy w wysokości przyznanej subwencji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 227, s. 12.